

dies, —tan aptes per a captar-se el gran públic— a la difusió de la nostra dansa.

Al marge de consideracions estètiques i musicals, si una cosa no pot negar-se a en Vicens Bou, dintre de la rústica simplicitat de les seves sardanes, és l'originalitat. Per això les seves obres encara destaquen notablement entre la grisor i adotzenament que acostuma a imperar en els programes sardanístics.

El cas Bou és digne de tot respecte, com ho és en general el de tot artista que sigui sincer. Si va escriure com ho va fer és perquè així brollava espontàniament de la seva inspiració, sense pretendre captar-se l'aplaudiment fàcil del públic i sense prostituir-se per a aconseguir majors liquidacions per drets d'autor, com fan molts d'altres que podrien fer-ho molt millor i que en canvi es lliuren sense cap escrúpols a embordeïr el gust musical del poble.

Malgrat tots els prejudicis ¿qui és que honradament podria dir que resta indiferent a la íntima commoció que com produïda per un misteriós corrent magnètic es trasllueix col·lectivament en una plaça quan la cobla llença a l'espai les vibrants notes inicials d'una "Llevantina" o qualsevol altra de les seves arrauxades sardanes?

El Foment de la Sardana Pep Ventura, fidel a la seva trajectòria de vetllar i enaltir en tots aspectes la tradició sardanista de l'Empordà, aprofita l'arinentesa d'aquest cinquè aniversari de la mort d'en Vicens Bou per a dedicar aquestes ratlles a la seva memòria.